

به نام خدا

فرآیند انتخابات و رأی‌گیری در کشورهای مختلف (۳)
(آفریقای جنوبی، مجارستان، روسیه و برزیل)

فهرست مطالب

۱.....	چکیده
۱.....	آفریقای جنوبی
۸.....	مجارستان
۱۴.....	فدراسیون روسیه
۲۳.....	برزیل
۳۰.....	منبع و مأخذ

فرآیند انتخابات و رأی‌گیری در کشورهای مختلف (۳) (آفریقای جنوبی، مجارستان، روسیه و برزیل)

چکیده

بدون تردید شناخت فرآیندها و نظام انتخاباتی کشورهای مختلف و مقایسه آنها و درک نقاط ضعف و قوت این ساختارها می‌تواند کمک مؤثری در جهت شناخت و اصلاح قوانین مرتبط در کشور با توجه به تجارب موفق سایر کشورها داشته باشد. در این راستا طی سلسله گزارش‌هایی، فرآیند رأی‌دهی و انتخابات در کشورهای مختلف جهت آشنایی بیشتر نمایندگان و محققان محترم بررسی می‌شود. در این گزارش فرآیند رأی‌گیری و انتخابات در کشورهای آفریقای جنوبی، مجارستان، روسیه و برزیل به اجمال طرح و بررسی شده‌اند.

آفریقای جنوبی

نظام انتخاباتی

نظام حکومتی آفریقای جنوبی یک نظام پارلمانی است. نخستین انتخابات دمکراتیک و چندحزبی آفریقای جنوبی در آوریل ۱۹۹۴ برگزار شد، این انتخابات به ۳۰۰ سال حکومت استعماری و چهاردهه تبعیض نژادی (آپارتاید) در این کشور پایان داد. این

انتخابات براساس یک نظام انتخاباتی تناسبی مبتنی بر لیست‌های ملی برگزار شد. انتخابات آوریل ۱۹۹۴ مقدمه یک تغییر عمده در آفریقای جنوبی بود، زیرا پس از آن قدرت سیاسی از اقلیت سفیدپوست به اکثریت سیاه‌پوست منتقل شد.

آفریقای جنوبی دارای یک پارلمان دو مجلسی است که اعضای آنها هر پنج‌سال یک‌بار انتخاب می‌شوند. این دو مجلس عبارتند از مجلس ملی و شورای ملی استان‌ها. نیمی از اعضای مجلس ملی، که ۲۰۰ عضو دارد، از طریق ۹ لیست استانی و نیم دیگر آنها از طریق یک لیست ملی انتخاب می‌شوند. انتخاب نظام انتخاباتی تناسبی در آفریقای جنوبی به‌عنوان یکی از مهمترین عوامل ایجاد فضایی که در آن همه گروه‌ها مشارکت داشته باشند و بین آنها سازش و مصالحه وجود داشته باشد، شناخته شده است. مجلس دیگر، یعنی مجلس شورای استان‌ها، ۹۰ عضو دارد که مستقیماً توسط مردم انتخاب می‌شوند.

طی دهه گذشته، با از بین رفتن تبعیض نژادی و برگزاری انتخابات‌هایی که در آن همه اقشار جامعه فرصت مشارکت داشته‌اند، دمکراسی در آفریقای جنوبی تقویت شده است.

چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

در بخش اعظم قرن بیستم حق رأی در آفریقای جنوبی محدود به نژاد خاصی بود. این امر منجر به ایجاد ساختاری شده بود که در آن اقلیت سفیدپوست از حق رأی‌دهی برخوردار بود، اما سیاه‌پوستان که اکثریت مردم آفریقای جنوبی را تشکیل می‌دادند تا پایان دوران تبعیض نژادی و برگزاری انتخابات سال ۱۹۹۴ از حق

رای‌دهی محروم بودند. مردان سفیدپوست از سال ۱۹۱۰ در این کشور صاحب حق رای‌دهی شدند، با این حال در برخی از مناطق کشور بهره‌مندی از میزان مشخصی مالکیت و سواد به عنوان شروط برخورداری از حق رای‌دهی تعیین شده بود. در سال ۱۹۳۱، تمامی مردان سفیدپوست از حق رای برخورداری شدند.

پیش از تشکیل اتحادیه آفریقای جنوبی در سال ۱۹۱۰ و تا زمان انتخابات سال ۱۹۹۴ تعداد اندکی از آسیایی‌ها، سیاه‌پوستان و هندی‌ها هم از حق رای بهره‌مند بودند، البته این افراد برای رای‌دهی با موانع و محدودیت‌های بسیار مواجه بودند و حق رای آنها دائمی نبود. برای مثال، در سال‌های ۱۹۶۴ و ۱۹۶۸ هندی‌ها و رنگین‌پوستان از فهرست رای‌دهندگان در انتخاب شهرداری‌ها در ناتال و کیپ حذف و مجدداً در سال ۱۹۸۴ پس از ایجاد پارلمان سه‌مجلسی از حق رای برخوردار شدند. این پارلمان یک مجلس نمایندگان برای رسیدگی به امور رنگین‌پوستان و یک مجلس وکلا برای رسیدگی به امور هندی‌ها داشت. نمایندگان سفیدپوستان هم در مجلس شورا حضور داشتند. پارلمان سه‌مجلسی در ۱۹۹۴ تعطیل شد.

زنان

زنان سفیدپوست آفریقای جنوبی در سال ۱۹۳۰ از حق رای‌دهی برخوردار شدند. زنان سیاه‌پوست هم در سال ۱۹۹۴ صاحب حق رای شدند. در قانون اساسی یا قانون انتخابات آفریقای جنوبی سهمیه خاصی برای نمایندگان زن در پارلمان ملی در نظر گرفته نشده است، اما قانون ادارات شهری مصوب سال ۱۹۹۸ مقرر می‌دارد که ۵۰ درصد لیست‌های انتخاباتی احزاب در سطح محلی باید به زنان اختصاص یابد. البته

مجازات مشخصی برای کسانی که از این قانون تخطی کنند در نظر گرفته نشده است. در انتخابات سال ۱۹۹۴ حزب کنگره ملی آفریقا سهمیه مشخصی برای زنان در نظر گرفته بود، براین اساس این حزب خود را مکلف کرد که حداقل ۳۰ درصد لیست ارائه شده از سوی این حزب را زنان تشکیل دهند. در سطح محلی هم حزب کنگره آفریقا سهمیه ۵۰ درصدی برای زنان در لیست حزبی خود در نظر گرفته است.

سن رای‌دهی

شهروندان آفریقای جنوبی که سنشان بیش از ۱۸ سال است و در زمان برگزاری انتخابات در داخل کشور به سر می‌برند در صورتی که نامشان در فهرست رای‌دهندگان وجود داشته باشد می‌توانند رای بدهند.

مجرمان

پیش از برگزاری انتخابات آوریل ۲۰۰۴، دادگاه قانون اساسی آفریقای جنوبی اجازه داد که زندانیان نیز حق رای‌دهی داشته باشند. این دادگاه تصمیم حکومت در سال ۲۰۰۳ مبنی بر اعطای حق رای فقط به آن دسته از زندانیانی را که منتظر برگزاری دادگاه بودند، غیرقانونی اعلام کرد.

مردم به چه کسانی می‌توانند رای بدهند؟

در آفریقای جنوبی برای مشخص شدن افرادی که باید در نهادهای ملی، استانی و شهری به کار مشغول شوند، انتخابات برگزار می‌شود.

برگزاری انتخابات

در آفریقای جنوبی یک کمیسیون مستقل انتخابات وجود دارد، این کمیسیون نخست در دسامبر ۱۹۹۳ شکل گرفت. کمیسیون مستقل انتخابات یک نهاد دائمی است که براساس قانون اساسی و با هدف تقویت و محافظت از دموکراسی آفریقای جنوبی ایجاد شده است. این نهاد در مقابل پارلمان مسئول است، اما نهادی مستقل از حکومت محسوب می‌شود. وظیفه این نهاد برگزاری انتخابات‌هایی آزاد و منصفانه در تمامی سطوح است.

این کمیسیون حداقل سه نفر عضو دارد که یکی از آنها حتماً باید یک قاضی باشد. فقط افرادی می‌توانند عضو کمیسیون شوند که شهروند آفریقای جنوبی بوده و از لحاظ حزبی و سیاسی سرشناس باشند. اعضای کمیسیون برای یک دوره هفت‌ساله منصوب می‌شوند، مگر اینکه پیش از این زمان خودشان استعفا دهند یا فوت کنند و یا به دلیل سوءکارکرد، ناتوانی یا عدم صلاحیت از کار برکنار شوند.

مطابق قانون اساسی و قانون کمیسیون انتخابات یکی از وظایف کمیسیون مستقل انتخابات، تهیه و نگهداری فهرست ملی رأی‌دهندگان است. کمیسیون مستقل انتخابات همچنین مسئول فراهم نمودن تمامی شرایط لازم برای برگزاری انتخابات و نظارت بر کلیه امور مالی احزاب و آگاه ساختن احزاب از قوانین و مقررات انتخابات است.

رئیس کمیسیون مستقل انتخابات مسئول مدیریت و نظارت بر صندوق احزاب سیاسی است (این صندوق به احزاب سیاسی کمک مالی می‌کند)، وی همچنین مسئول حسابرسی و تدوین برنامه‌های این صندوق است.

رأی‌دهی

رأی‌دهی در آفریقای جنوبی اجباری نیست. رأی‌دهندگان بیرون از مکان رأی‌دهی صف می‌کشند و نام آنها براساس فهرست رأی‌دهندگان کنترل می‌شود. برای جلوگیری از اینکه یک رأی‌دهنده چند رأی نهد، رأی‌دهندگان باید قبل از رأی‌دهی انگشت سبابه خود را روی صفحه یک دستگاه اشعه ماورای بنفش قرار دهند، به این ترتیب اثر انگشت کسانی که رأی داده‌اند در حافظه دستگاه ثبت می‌شود.

پس از طی این فرآیند، شهروندان دو برگه برای رأی دریافت می‌کنند: یکی برای انتخاب اعضای مجلس ملی و دیگری برای انتخاب اعضای مجلس استانی. برگه رأی‌دهی در واقع لیستی از احزاب سیاسی است. در این لیست علاوه بر نام احزاب سیاسی، اطلاعات دیگری همچون عکس رهبر حزب و علامت حزب وجود دارد، همچنین در کنار نام هر حزب یک جای خالی وجود دارد که رأی‌دهندگان باید در آن علامت بگذارند، پس از اینکه رأی‌دهنده جلوی نام حزب مورد نظر خود علامت گذاشت رأی خود را به صندوق‌های رأی‌دهی که قبلاً مهر و موم شده‌اند می‌اندازند.

مقررات انتخابات مقررات مالی و سیاسی مربوط به رأی‌دهی

- درآمد احزاب

سقف درآمد احزاب، محدودیت‌های موجود بر منابع درآمد احزاب و مقررات مربوط به افزایش درآمدها: احزاب سیاسی می‌توانند از اعضای خود و نیز از سایر منابع، همچون تجار (داخلی و خارجی) و گروه‌های جامعه مدنی کمک‌های مالی دریافت کنند. محدودیت خاصی در رابطه با منابع درآمد احزاب وجود ندارد. این درآمدها می‌توانند از سوی

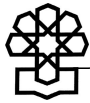
منابع داخلی یا خارجی، از سوی افراد ناشناس، اتحادیه‌های تجاری و... تأمین شود.

- هزینه‌های حزبی

سقف هزینه‌های حزبی و مقررات مربوط به افشای آنها؛ در آفریقای جنوبی مقررات خاصی در رابطه با افشای هزینه‌های احزاب سیاسی وجود ندارد، همچنین سقف خاصی برای میزان هزینه‌های انتخاباتی احزاب سیاسی در نظر گرفته نشده است.

- کمک‌های مالی مستقیم و غیرمستقیم

در آفریقای جنوبی مطابق قانون «کمک‌های مالی دولتی به احزاب سیاسی» مصوب سال ۱۹۹۷، کمک‌های مالی دولتی به احزاب سیاسی اعطا می‌شود، این قانون شرایط دریافت و نحوه توزیع کمک‌های دولتی که از طریق صندوق احزاب سیاسی پرداخت می‌شود را مشخص می‌کند. احزاب سیاسی در صورتی از این کمک‌ها بهره‌مند می‌شوند که در هر سال مالی، نماینده‌ای در مجلس ملی یا یکی از مجالس استانی داشته باشند. احزابی که واجد شرایط دریافت این کمک‌ها هستند باید حساب جداگانه‌ای برای این کمک‌ها در یک بانک باز کنند، سپس پول به این حساب ریخته می‌شود. هدف از اعطای این کمک‌ها تأمین هزینه‌های امور جاری احزاب سیاسی، آموزش‌های سیاسی، افزایش مشارکت سیاسی فعال و سایر فعالیت‌های احزاب است. کمک‌های غیرمستقیم دولتی، همچون دسترسی رایگان به رسانه‌های جمعی، هم در اختیار احزاب قرار می‌گیرد، اما احزاب سیاسی از امتیازات و تخفیف‌های مالیاتی خاصی برخوردار نیستند.

میزان مشارکت در انتخابات

در نخستین انتخابات آزاد و دمکراتیکی که در سال ۱۹۹۴ در آفریقای جنوبی برگزار شد ۸۵/۵ درصد از کسانی که در سن رأی‌دهی قرار داشتند در انتخابات شرکت کردند. در سال ۲۰۰۴ میزان مشارکت در انتخابات ۷۶/۶ درصد بود.

مجارستان

نظام انتخاباتی

نظام حکومتی مجارستان یک نظام پارلمانی است. پارلمان مجارستان، که اورساگیولس نامیده می‌شود، یک پارلمان تک‌مجلسی و دارای ۲۸۶ نماینده است. این نمایندگان برای یک دوره چهارساله انتخاب می‌شوند: ۱۷۶ نماینده این مجلس از حوزه‌های انتخابیه تک‌نماینده‌ای انتخاب می‌گردند و ۲۱۰ نماینده دیگر از طریق یک نظام تناسبی مبتنی بر لیست‌های حزبی. هر کدام از مجارستانی‌ها برای انتخاب اعضای مجلس دو رأی به صندوق می‌اندازند: یکی برای انتخاب یک نماینده یکی از حوزه‌های انتخابیه تک‌نماینده‌ای و دیگری برای انتخاب لیست حزبی که از میان لیست‌های حزبی که بعد منطقه‌ای دارند، بنابراین هیچ رأی برای انتخاب لیست‌های حزبی که بعد ملی داشته باشند به صندوق انداخته نمی‌شود.

اگر هیچ نماینده‌ای نتواند در مرحله اول اکثریت مطلق آرا را به‌دست آورد و یا در آن حوزه انتخابیه میزان رأی‌دهندگان کمتر از نیمی از افرادی باشد که ثبت‌نام کرده‌اند، در آن حوزه مرحله دوم انتخابات برگزار می‌شود. در صورت برگزاری

مرحله دوم، تمامی کاندیداهای شرکت‌کننده در مرحله اول می‌توانند در این مرحله هم شرکت کنند و در این مرحله کسی که بیشترین آرا را به خود اختصاص دهد پیروز انتخابات است، البته به شرط اینکه این بار ۲۵ درصد رأی‌دهندگان آن حوزه انتخابیه در انتخابات شرکت کرده باشند. اگر در مرحله دوم هم هیچ‌یک از کاندیداها اکثریت مطلق را به دست نیاورد، همه کاندیداهایی که حداقل ۱۵ درصد آرای معتبر را در مرحله دوم به دست آورده‌اند در یک مرحله دیگر با هم رقابت می‌کنند. اگر تعداد افرادی که از این شرط برخوردارند یک یا دو نفر باشد، آن کاندیدی که در مرحله اول بیش از سایرین رأی آورد به عنوان نفر سوم در این مرحله شرکت می‌کند. هر کاندیدی که در این مرحله بیش از سایرین رأی بیاورد پیروز انتخابات است، مشروط به اینکه ۲۵ درصد رأی‌دهندگان آن حوزه انتخابیه در انتخابات شرکت کرده باشند.

پارلمان مجارستان براساس قوانین چهارم و پنجم در سال ۱۸۴۸ ایجاد شد. قانون پنجم مربوط به برگزاری انتخابات‌های مردمی بود، براساس این قانون اعضای پارلمان به جای آنکه توسط مسئولان ایالت‌ها منصوب شوند باید مستقیماً توسط مردم انتخاب گردند. در همان سال نخستین انتخابات پارلمان برگزار شد. انتخابات‌هایی که در سال‌های ۱۸۴۸ و ۱۸۶۵ برگزار شدند و نیز ۱۳ انتخاباتی که در دوره سلطنت دوگانه که از سال‌های ۱۸۶۹ تا ۱۸۱۹ طول کشید برگزار شدند مبتنی بر رأی غیرمخفی در حوزه انتخابیه بودند. در تمام این دوران حق رأی براساس شرایطی همچون ثروت، آموزش و اقامت محلی، عملاً مختص گروه‌های خاصی بود.

چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

زنان

زنان در سال ۱۹۱۸ از حق رأی‌دهی بهره‌مند شدند.

اقلیت‌ها

اقلیت‌های ملی و قومی که در مجارستان زندگی می‌کنند بخشی از ملت محسوب می‌شوند و در کنار سایر حقوق از حق ایجاد شهرداری‌های محلی و ملی برخوردارند.

سن رأی‌دهی

سن رأی‌دهی در مجارستان ۱۸ سال تمام است.

مجرمان

در مجارستان افراد ممکن است با حکم دادگاه یا به‌خاطر زندانی بودن و یا به‌خاطر اینکه پزشکی قانونی در مورد جرم آنها در حال انجام تحقیقات است از حق رأی محروم شوند.

مردم به چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

مجارستانی‌ها می‌توانند مستقیماً اعضای پارلمان، شهردار، اعضای مجالس استانی و مجلس بوداپست، اعضای تعاونی‌های محل سکونت‌شان و منطقه بوداپست را انتخاب

کنند. همچنین می‌توانند ۲۲ نماینده این کشور را در پارلمان اورپا برگزینند.

رئیس‌جمهور مجارستان توسط پارلمان این کشور و برای یک دوره پنج‌ساله انتخاب می‌شود.

برگزاری انتخابات

در مجارستان مقامات انتخاباتی در چهار سطح فعالیت می‌کنند: ملی، منطقه‌ای، حوزه انتخابیه و حوزه اخذ رأی. در هر یک از این سطوح یک کمیسیون انتخابات متشکل از افرادی که توسط مردم انتخاب شده‌اند و نیز افرادی که از سوی احزاب معرفی شده‌اند، وجود داد. همچنین در همه این سطوح اداره‌ای برای تهیه وسایل مورد نیاز و انجام امور اداری برگزاری انتخابات وجود دارد.

کمیسیون ملی انتخابات مهمترین نهاد نظارت‌کننده بر قانون و منصفانه بودن انتخابات است. از مهمترین وظایف این نهاد تفسیر قانون انتخابات و تدوین آیین‌نامه‌هایی برای برگزاری یکسان انتخابات در سرتاسر کشور، تصمیم‌گیری در مورد ثبت‌نام از کاندیداها، مشخص کردن محتوای برگه‌های رأی‌دهی، اعلام نتایج انتخابات و رسیدگی به دعاوی انتخاباتی در سطح ملی است. کمیسیون‌های انتخابات منطقه‌ای، کمیسیون‌های انتخابات حوزه‌های انتخابیه و کمیسیون‌های انتخابات در سطح حوزه‌های اخذ رأی وظایفی مشابه وظایف کمیسیون ملی انتخابات، البته در سطح خود، دارند. کمیسیون انتخابات ملی که بلافاصله پس از آغاز زمان انتخابات شکل می‌گیرد متشکل است از ۵ عضو که توسط پارلمان انتخاب می‌شوند و چندین نفر دیگر که نماینده احزاب سیاسی هستند که در انتخابات لیست ارائه کرده‌اند.

امور اداری انتخابات توسط اداره ملی انتخابات که بخشی از وزارت کشور است انجام می‌پذیرد. اداره انتخابات شعبه‌هایی هم در دفاتر وزارت کشور در سطوح منطقه‌ای و حوزه‌های انتخابیه دارد. وظیفه این شعبه‌ها سازماندهی و برگزاری انتخابات و اطلاع‌رسانی به رأی‌دهندگان و کاندیداهاست.

لیست‌های ثبت‌نام از رأی‌دهندگان مرتباً توسط اداره داده‌پردازی مرکزی وزارت کشور به‌روز و حفظ می‌شود، این کار در سطح محلی توسط «دفاتر اسناد» صورت می‌گیرد.

رأی‌دهی

در مجارستان رأی‌دهی اجباری نیست. پیش از آنکه افراد بتوانند رأی بدهند هویت آنها باید به تأیید برسد و نیز نام آنها در لیست رأی‌دهندگان وجود داشته باشد. هر رأی دهنده باید پس از دریافت برگه رأی‌دهی جلوی نام خود در لیست رأی‌دهندگان امضا کند و به این ترتیب تأیید کند که خودش برگه رأی را که قبلاً مهر رسمی انتخابات بر آن خورده را دریافت نموده است.

اتاقک‌هایی در شعبه‌های اخذ رأی تعبیه شده تا رأی‌دهندگان بتوانند مخفیانه رأی بدهند، البته رأی‌دهندگان مجبور به استفاده از این اتاقک‌ها نیستند. فقط یک شیوه صحیح برای رأی‌دهی وجود دارد و آن اینکه رأی‌دهنده باید در یکی از دایره‌هایی که جلوی نام هر یک از احزاب یا کاندیداها وجود دارد یک علامت ضربدر بگذارد.

مقررات انتخابات مقررات سیاسی و مالی مربوط به رأی‌دهی

- درآمد احزابی

سقف درآمد احزاب، محدودیت‌های اعمال شده بر منابع درآمد احزاب و مقررات مربوط به افشای درآمدها؛ در مجارستان مقرراتی در رابطه با افشای کمک‌های مالی صورت گرفته به احزاب سیاسی وجود دارد. احزاب سیاسی و نه افراد و گروه‌هایی که کمک مالی می‌کنند، موظفند تمامی پول‌های دریافتی خود را اعلام کنند. سقف خاصی برای میزان پول‌هایی که یک حزب می‌تواند دریافت کند و یا میزان پولی که یک فرد یا گروه می‌تواند به یک حزب کمک کند، وجود ندارد. در مجارستان اعطای کمک‌های مالی از سوی افراد خارجی به احزاب سیاسی ممنوع نیست، اما چنانچه میزان کمک‌های صورت گرفته از سوی منابع خارجی از حد معینی فراتر رود، احزاب سیاسی موظفند میزان دقیق آن را اعلام کنند. با این حال کمک به احزاب سیاسی از سوی شرکت‌ها، پیمانکاران دولتی و افراد ناشناس ممنوع است.

- هزینه‌های حزبی

سقف هزینه‌ها و مقررات مربوط به افشای آنها؛ در مجارستان مقرراتی در رابطه با افشای هزینه‌های صورت گرفته توسط احزاب سیاسی وجود دارد، اما سقف خاصی برای هزینه‌های حزبی در نظر گرفته نشده است.

- کمک‌های دولتی مستقیم و غیرمستقیم

احزاب سیاسی در مجارستان براساس عملکردشان در انتخابات‌های قبلی از کمک‌های مالی دولتی بهره‌مند می‌شوند. همچنین آنها می‌توانند به‌طور رایگان از رسانه‌های جمعی استفاده کنند و از تخفیف‌های مالیاتی ویژه‌ای برخوردار شوند.

میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات

میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات پارلمان مجارستان در سال‌های مختلف نوسان داشته است. برای مثال در سال ۱۹۹۰، در اولین انتخاباتی که پس از دوران کمونیسم برگزار شد بیش از ۷۵ درصد افراد واجد شرایط برای شرکت در انتخابات ثبت‌نام کردند، درحالی که در انتخابات سال ۱۹۹۸ تنها ۵۷ درصد افراد واجد شرایط در انتخابات شرکت نمودند.

فدراسیون روسیه

نظام انتخاباتی

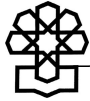
نظام حکومتی فدراسیون روسیه یک نظام ریاستی است. نخستین انتخابات پارلمان در روسیه در سال ۱۹۰۶ برگزار شد. با این حال، در آن زمان گروه‌هایی همچون دانشجویان، افرادی که زیر ۲۵ سال سن داشتند، نظامیان، خارجی‌ها، مجرمان و برخی گروه‌های دیگر از حق رأی‌دهی محروم بودند.

این وضعیت با وقوع انقلاب فوریه ۱۹۱۷ به کلی دگرگون شد و پس از انقلاب،

زنان، نظامیان و افرادی که ۲۰ ساله بودند از حق رأی‌دهی بهره‌مند شدند. بنابراین، از زمانی که نظامیان برای نخستین بار حق رأی پیدا کردند روسیه تبدیل به کشوری شد که در آن تعداد کسانی که از حق رأی بهره‌مند بودند بیش از سایر کشورها بود. همچنین در این زمان سن رأی‌دهی در روسیه پایین‌تر از سایر کشورهای جهان بود. از سال ۱۹۱۸ تا زمان فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در انتخابات فقط یک حزب (حزب کمونیست) حق معرفی کاندیدا داشت. در سال ۱۹۸۹ به‌عنوان بخشی از برنامه پروستاریکا، میخائیل گروباچف برگزاری انتخابات چندحزبی را آغاز کرد. یک سال بعد، با تغییر قانون اساسی در سال ۱۹۹۰، حزب کمونیست سلطه انحصاری خود بر قدرت را از دست داد.

براساس قانون اساسی سال ۱۹۹۳ نظام حکومتی روسیه به یک نظام شبه‌ریاستی تغییر کرد. انتخابات ریاست‌جمهوری براساس قانون انتخابات ریاست‌جمهوری و قانون حمایت از حقوق انتخاباتی صورت می‌گیرد. رئیس‌جمهور هر چهار سال یک‌بار با آرای مستقیم مردم و از طریق یک نظام انتخاباتی دوما مرحله‌ای انتخاب می‌گردد و هر فرد فقط برای دو دوره متوالی می‌تواند رئیس‌جمهور شود. چنانچه هیچ‌یک از کاندیداهای ریاست‌جمهوری در مرحله نخست انتخابات اکثریت مطلق آرا را از آن خود نکند، یک مرحله دوم برگزار می‌شود که در آن دو کاندیدایی که در مرحله نخست بیشترین آرا را به خود اختصاص داده‌اند با هم رقابت می‌کنند، برای اینکه یکی از این دو پیروز شود باید ۵۰ درصد یا بیش از ۵۰ درصد آرا را از آن خود سازند. نخست‌وزیر (که از سوی رئیس‌جمهور معرفی می‌شود) باید نظر مثبت اکثریت اعضای دوما را جلب کند. اگر دوما سه‌بار متوالی فرد معرفی شده توسط

رئیس‌جمهور برای نخست‌وزیری را نپذیرد، رئیس‌جمهور می‌تواند پارلمان را منحل نموده و فرمان برگزاری انتخابات جدید را صادر کند.

پارلمان روسیه دومجلسی است. این دو مجلس عبارتند از دوما (مجلس عوام) و شورای فدراسیون یا مجلس سنا. برای انتخاب ۴۵۰ نماینده دوما از نظام انتخاباتی موازی استفاده می‌شود، به این شکل که نیمی از اعضای دوما از طریق یک نظام اکثریتی ساده انتخاب می‌شوند و نیم دیگر اعضای آن از طریق یک نظام تناسبی مبتنی بر لیست‌های حزبی که بعد ملی دارند و هر حزب برای به‌دست آوردن یک کرسی باید ۵ درصد آرا را به‌دست آورد. مدت خدمت اعضای مجلس دوما پنج‌ساله است.

شورای فدراسیون ۱۷۸ کرسی دارد و تا جولای ۲۰۰۰ اعضای آن توسط مقامات اجرایی و قانونگذاری هریک از ۸۹ بخش روسیه تعیین می‌شوند. از هر منطقه ۲ نماینده برای عضویت در شورا انتخاب می‌شوند، یکی توسط مقامات اجرایی و دیگری توسط مقامات قانونگذار. مدت خدمت اعضای شورای فدراسیون چهارساله است.

چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

در روسیه حق رأی همگانی از سال ۱۹۳۶ به رسمیت شناخته شده است، در این سال قوانین محدودکننده‌ای که در قانون اساسی سال ۱۹۱۸ وجود داشت و مطابق آنها مالکین و نیز مقامات کلیسا از حق رأی برخوردار نبودند، کنار گذاشته شدند. در قانون اساسی سال ۱۹۹۳ بخش خاصی به حق رأی اختصاص داده شده است.

برخورداری از حق رأی‌دهی فقط مختص کسانی است که شهروند روسیه هستند، سایر شرایط برخورداری از این حق در قانون انتخابات ریاست‌جمهوری و

قانون حمایت از حقوق رأی‌دهی و نیز قانون اساسی روسیه مشخص شده است.

زنان

زنان در سال ۱۹۱۷ از حق رأی برخوردار شدند. در دوران کمونیسم، سهمیه خاصی برای زنان در نظر گرفته شده بود که براساس آن ۳۳ درصد از نمایندگان کنگره خلق اتحاد جماهیر شوروی باید زن باشند. حذف این سهمیه باعث کاهش بی‌سابقه تعداد نمایندگان زن در مجلس قانونگذاری روسیه شد، به‌گونه‌ای که در سال ۱۹۹۰ تعداد نمایندگان زن مجلس به ۵ درصد کاهش یافت. در ۱۹۹۳، ۱۳/۵ درصد نمایندگان دوما زن بودند و پس از انتخابات سال ۱۹۹۵ این میزان به ۹/۸ درصد رسید. در انتخابات سال ۲۰۰۳، ۹/۸ درصد نمایندگان منتخب را زنان تشکیل می‌دادند.

اقلیت‌ها

اکثریت جمعیت اقلیت‌های روسیه با موانع حقوقی برای رأی‌دهی مواجه نیستند، زیرا اکثر گروه‌های اقلیت در فدراسیون روسیه دارای گذرنامه روسی هستند.

سن رأی‌دهی

تمامی شهروندانی که ۱۸ سال یا بیشتر سن دارند مجاز به رأی‌دهی هستند.

مجرمان

در روسیه تنها دو گروه برای رأی‌دهی با محدودیت مواجهند: زندانیان و کسانی که دادگاه آنها را از حق رأی‌دهی محروم ساخته است. کسانی که تحت بازجویی هستند حق رأی‌دهی دارند.

مردم به چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

در سطح فدرال رئیس‌جمهور و نمایندگان دوما توسط مردم انتخاب می‌شوند. در سطح منطقه‌ای نیز برای انتخاب رئیس‌جمهوری‌های بیست‌ویک‌گانه روسیه، انتخاب فرمانداران مناطق هشتادونه‌گانه روسیه، انتخاب شهرداران و مقامات محلی انتخابات برگزار می‌شود.

برگزاری انتخابات

در انتخابات ریاست‌جمهوری روسیه چهار کمیسیون انتخابات در چهار سطح فعالیت می‌کنند: کمیسیون مرکزی انتخابات، ۸۹ کمیسیون انتخابات منطقه‌ای، ۲۷۵۰ کمیسیون انتخابات ناحیه‌ای که نهادهایی دائمی هستند و دوره خدمت اعضایشان چهارساله است. در پایین‌ترین سطح هم کمیسیون انتخابات بخش که صرفاً برای انتخابات و حداکثر یک ماه قبل از روز رأی‌گیری تشکیل می‌شود، فعالیت می‌کند.

کمیسیون مرکزی انتخابات به‌عنوان یک نهاد دائمی در سال ۱۹۹۳ و با فرمان بوریس یتسین تشکیل شد. وی سپس وجود این کمیسیون را در پیش‌نویس قانون جدید انتخابات فدرال که در سال ۱۹۹۴ با عنوان قانون دفاع از حقوق انتخاباتی

شهروندان فدراسیون روسیه به تصویب رسید، گنجانید. اداره کمیسیون مرکزی انتخابات برعهده یک کمیته ۱۵ نفره است: ۵ نفر از این افراد توسط رئیس‌جمهور منصوب می‌شوند، ۵ نفر توسط دوما و ۵ نفر دیگر توسط شورای فدراسیون. وظایف این کمیسیون عبارتند از تفسیر آیین‌نامه‌های انتخاباتی و نظارت بر هماهنگی عملکرد مقامات دولتی منطقه‌ای با قانون انتخابات فدرال. این کمیسیون همچنین مسئول پیشنهاد قوانین جدید انتخاباتی است، البته فقط دوما حق تصویب قوانین انتخاباتی را دارد. این کمیسیون در انتخابات منطقه‌ای نیز بر رعایت حقوق انتخاباتی شهروندان نظارت می‌کند و برای برگزاری انتخابات به کمیسیون‌های انتخاباتی محلی کمک‌های سازمانی و فنی می‌کند.

مطابق قانون، افراد عضو کمیسیون‌های انتخابات باید در زمان برگزاری انتخابات مستقل و بی‌طرف عمل کنند. با این‌حال، کمیسیون‌های انتخابات که در پایین‌ترین سطح فعالیت می‌کنند برای امور مالی، کارمند و کمک‌های پولی و فنی به مقامات اجرایی محلی وابسته‌اند. مقامات اجرایی محلی همچنین در انتخاب اعضای کمیسیون‌های انتخاباتی در پایین‌ترین سطح نقش دارند.

رای‌دهی

در زمان حیات اتحاد جماهیر شوروی، امتناع از رای‌دهی از نظر مقامات مساوی بود با مخالفت آشکار با رژیم حاکم. نتیجه این سیاست این بود که در این سال‌ها میزان مشارکت در انتخابات بین ۹۹/۷۴ درصد تا ۹۹/۹۹ درصد در نوسان بود.

در حال حاضر رای‌دهی در روسیه جنبه اختیاری دارد، اما فرآیند

دمکراتیزاسیون باعث کاهش میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات شده است به‌گونه‌ای که باعث شده تا حد نصاب مشخصی برای میزان مشارکت در انتخابات تعیین شود. در انتخابات ریاست‌جمهوری حتماً باید ۵۰ درصد افراد واجد شرایط در انتخابات شرکت کنند و در انتخابات پارلمان ۲۵ درصد عملیات رای‌گیری به شیوه‌ای به‌شدت نامتمرکز صورت می‌گیرد. شکل و محتوای برگه‌های رای‌دهی در انتخابات ریاست‌جمهوری توسط کمیسیون مرکزی انتخابات مشخص می‌شود، اما چاپ این برگه‌ها و وظیفه کمیسیون‌های منطقه‌ای است. کمیسیون‌های ناحیه‌ای هم وظیفه توزیع برگه‌های رای‌دهی بین مراکز رای‌گیری را برعهده دارند. رای‌دهی خارج از کشور و رای‌دهی غیابی هم در روسیه وجود دارد.

یکی از گزینه‌هایی که در روی برگه‌های رای‌دهی وجود دارد گزینه «هیچ‌کدام از کاندیداهاست». در انتخابات سال ۱۹۹۵، ۲/۷۷ درصد رای‌دهندگان به گزینه «هیچ‌کدام از کاندیداها» رای دادند. در انتخابات سال ۱۹۹۹ دوما، ۳/۳۶ درصد رای‌دهندگان به گزینه «هیچ‌کدام از احزاب و جنبش‌ها» رای دادند و در انتخابات سال ۲۰۰۳، ۴/۷۸ درصد رای‌دهندگان این گزینه را انتخاب کردند.

شمارش برگه‌های رای‌دهی در مراکز رای‌گیری و به‌صورت دستی انجام می‌شود. سپس نتایج به کمیسیون مرکزی انتخابات ارسال می‌شود. در این کمیسیون نتایج به‌وسیله کامپیوتر جمع‌زده می‌شود و سپس به اطلاع عموم مردم می‌رسد. در انتخابات سال ۲۰۰۴ به‌طور آزمایشی از دستگاه‌های اسکن آرا در حدود ۵۰۰ حوزه انتخابیه در مسکو و سن‌پترزبورگ استفاده شد.

مقررات انتخابات: مقررات سیاسی و مالی مربوط به رأی‌دهی

- درآمد احزاب

سقف درآمد احزاب، محدودیت‌های موجود منابع درآمد احزاب و مقررات مربوط به افزایش درآمدهای احزاب: براساس قوانین فدراسیون روسیه احزاب سیاسی باید حساب بانکی ویژه‌ای برای درآمدهای انتخاباتی خود باز کنند. کلیه درآمدهای انتخاباتی احزاب باید به این حساب واریز شود و میزان آن به اطلاع عموم مردم برسد.

در روسیه سقف خاصی برای میزان کمک‌های مالی به احزاب سیاسی تعیین شده است. در انتخابات پارلمانی، در حوزه‌های انتخابیه چندنماینده‌ای، افرادی که قصد کمک به احزاب را دارند می‌توانند ۱۵۰ برابر حداقل حقوق و مؤسسات حقوقی که قصد کمک دارند ۲۰۰۰۰ برابر حداقل دستمزدها کمک مالی کنند. با این حال در مورد میزان پولی که احزاب می‌توانند دریافت کنند سقف خاصی در نظر گرفته نشده است.

بجز کمک‌های مالی که از سوی شرکت‌های تجاری که بیش از ۳۰ درصد مالکیت آنها در اختیار بخش دولتی است و شرکت‌هایی که کمتر از یک‌سال از ثبت آنها می‌گذارد، ارائه کمک‌های مالی از سوی سایر شرکت‌های تجاری بلامانع است. همچنین اعطای کمک از سوی اتحادیه‌های تجاری به احزاب سیاسی ممنوع نیست.

اعطای کمک از سوی موارد زیر ممنوع است: افراد ناشناس و چندین منبع دیگر از جمله اتباع خارجی، افراد بی‌دولت، آن دسته از شهروندان فدراسیون روسیه که در روز رأی‌دهی به سن ۱۸ سال نرسیده باشند، مؤسسات حقوقی که خارجی‌ها در آنها مشارکت دارند و سهم خارجی‌ها بیش از ۳۰ درصد است، نهادهای دولتی، نهادهای نظامی و برخی دیگر از نهادها. در فدراسیون روسیه قوانینی برای افزایش کمک‌های

صورت گرفته به احزاب سیاسی وجود دارد. هم کسانی که به احزاب کمک می‌کنند و هم احزاب سیاسی که این کمک‌ها را دریافت می‌کنند مشمول این قوانین می‌شوند. افرادی که به احزاب کمک مالی می‌کنند باید چنانچه میزان کمک‌های مالی‌شان بیش از ۱۰۰ برابر حداقل حقوق باشد آن را افشا کنند، درحالی که احزاب باید چنانچه میزان کمک‌های دریافتی‌شان از مؤسسات حقوقی بیش از ۱۰۰۰ برابر حداقل حقوق باشد و میزان کمک‌های دریافتی‌شان از افراد بیش از ۱۰۰ برابر حداقل حقوق باشد، آن را افشا کنند.

- هزینه‌های احزاب

سقف هزینه‌های احزاب و مقررات مربوط به افزایش آنها: سقفی که برای هزینه‌های انتخاباتی احزاب تعیین شده ۲۵۰۰۰۰ برابر حداقل حقوق است. همچنین مقرراتی برای افزایش عمومی هزینه‌های صورت گرفته توسط احزاب سیاسی وجود دارد.

- کمک‌های مستقیم و غیرمستقیم

احزاب سیاسی کمک‌های مالی دولتی هم دریافت می‌کنند، اما فقط در زمان رقابت‌های انتخاباتی، هدف از اعطای این کمک‌ها تأمین هزینه‌های فعالیت‌های گروهی، هزینه‌های خدمات اطلاعاتی و مشاوره‌ای و وثیقه‌های انتخاباتی است. در انتخابات سال ۱۹۹۵ مجلس دوما، میزان کمک‌های دولتی به احزاب سیاسی یک میلیون دلار بود. در سال ۱۹۹۹ این رقم به ۴/۶ میلیون دلار افزایش یافت.

کمک‌های غیرمستقیم دولتی نیز به شکل استفاده رایگان از رادیو و تلویزیون و

حمل و نقل رایگان در اختیار احزاب سیاسی قرار می‌گیرد. به واسطه تغییری که در سال ۲۰۰۲ در قانون انتخابات فدراسیون روسیه صورت گرفت چنانچه حزبی به مؤسسات رسانه‌ای بدهکار باشد نمی‌تواند از برنامه‌های رادیو و تلویزیون به‌طور رایگان استفاده کند.

میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات

بالاترین میزان مشارکت در انتخابات از زمان فروپاشی شوروی در سال ۱۹۹۵ بود. پس از این سال این میزان کاهش یافت. کاهش میزان مشارکت در انتخابات را می‌توان با مقایسه اولین انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۱۹۹۱ که در آن ۷۵ درصد افرادی که ثبت‌نام کرده بودند در انتخابات شرکت کردند و انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۲۰۰۴ که در آن ۶۴ درصد در انتخابات شرکت کردند هم دریافت با این حال، میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات ریاست‌جمهوری همواره بیش از میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات پارلمان بوده است.

برزیل

نظام انتخاباتی

برزیل یک جمهوری فدرال و ریاستی است. رئیس‌جمهور این کشور هر چهار سال یک بار انتخاب می‌شود. کنگره ملی برزیل دو مجلس دارد. مجلس نمایندگان ۵۱۳ عضو دارد که برای یک دوره چهارساله و براساس نظام انتخاباتی تناسبی انتخاب می‌شوند

و سنای فدرال که ۸۱ عضو دارد که نمایندگان آن برای یک دوره هشت‌ساله انتخاب می‌شوند، به این شکل که در انتخابات‌هایی که هر چهار سال یکبار برگزار می‌شود به این شکل که در انتخابات‌هایی که هر چهار سال یکبار برگزار می‌شود به‌طور یک در میان یک‌سوم و دوسوم نمایندگان این مجلس تغییر می‌کنند.

نظام جمهوری در برزیل در سال ۱۸۸۹ ایجاد شد. یک مجلس مؤسسان پیش‌نویس یک قانون اساسی جدید را آماده کرد، این پیش‌نویس در فوریه ۱۹۸۱ به تصویب رسید. براساس قانون اساسی جدید، نظام پادشاهی منسوخ شد و یک نظام جمهوری فدرال جایگزین آن شد، همچنین مطابق این قانون مجلس سنای موجود که متشکل از سناتورهای بود که به‌طور مادام‌العمر منصوب می‌شدند جای خود را به یک کنگره داد که اعضای آن منتخب مردم بودند و از دو مجلس نمایندگان و سنا تشکیل می‌شد. همچنین یک قوه قضائیه مستقل و یک قوه مجریه که ریاست آن برعهده یک رئیس‌جمهور بود که مستقیماً توسط مردم انتخاب می‌شد، شکل گرفت. در طول پنج‌سال نخست حیات رژیم جمهوری، برزیل یک دیکتاتوری نظامی بود، اما در ۱۸۹۴ نخستین رئیس‌جمهور غیرنظامی در اولین انتخابات برگزار شده در رژیم جمهوری به ریاست‌جمهوری برگزیده شد.

چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

زنان

زنان برای نخستین‌بار در سال ۱۹۷۲ در سطح ایالتی از حق رأی بهره‌مند شدند. در سال ۱۹۷۲ قوانین انتخاباتی اصلاح شد و زنان از حق رأی بهره‌مند شدند. زنان در

سال ۱۹۳۴ در سرتاسر کشور از حق رأی برخوردار شدند. در سال ۱۹۹۴ زنان تقریباً نیمی از رأی‌دهندگان را تشکیل می‌دادند. در سال ۱۹۹۶ کنگره یک نظام سهمیه‌بندی تدوین کرد که مطابق آن ۲۰ درصد کاندیداهای شوارهای شهر حتماً باید زن باشند، در سال ۱۹۹۷ قرار شد این نظام سهمیه‌بندی برای انتخابات سراسری سال ۱۹۹۸ هم به‌کار گرفته شود.

در سال ۱۹۹۵ همچنین یک سهمیه ۲۰ درصدی برای زنان در سطح حکومت‌های محلی در نظر گرفته شد، در سال بعد قرار شد این سهمیه تا سال ۲۰۰۰ به ۳۰ درصد افزایش یابد. به‌علاوه در سال ۱۹۹۷ یک سهمیه ۲۵ درصدی برای زنان در مجالس ایالتی و مجلس فدرال تعیین شد و قرار شد در انتخابات سال ۱۹۹۸ این سهمیه اعمال شود. همچنین مطابق این قانون سهمیه زنان در تمامی انتخابات‌ها منجمله انتخابات شهرداری‌ها از سال ۲۰۰۰ به بعد باید به ۳۰ درصد افزایش یابد. همچنین مجازات‌هایی برای متخلفان از سهمیه‌ها در نظر گرفته شده است.

اگر در لیست ارائه شده از سوی یک حزب تعداد کاندیداهای مرد یا زن بیش از حد نصاب تعیین شده باشد، کاندیداهای بالاتر از حد نصاب حذف می‌شوند. البته این مجازات در صورتی اعمال خواهد شد که یک حزب حداکثر کاندیداهای ممکن را در یک حوزه انتخابیه معرفی کرده باشد.

اقلیت‌ها

بومیان برزیل در زمینه رأی‌دهی با هیچ محدودیتی مواجه نیستند. اما اگر جماعت بومی به‌طور دسته‌جمعی تصمیم بگیرند در انتخابات که شرکت در آن اجباری است شرکت

نکنند، این تصمیم بر قانون رأی‌دهی اجباری اولویت دارد، زیرا جماعت بومیان مطابق قانون اساسی از این حق برخوردارند که براساس سنن و رسوم خود زندگی کنند. سرخپوستان حق کاندیدا شدن را دارند، زیرا آنها شهروندانی با حقوق کامل محسوب می‌شوند. با این‌حال برای اینکه یک فرد بومی شهروند برزیل شناخته شود شرایطی همچون آگاهی از زبان پرتغالی وجود دارد. اگر کسی از تمام این شروط برخوردار باشد می‌تواند کاندیدا شود زیرا یک شهروند کامل محسوب می‌شود.

سن رأی‌دهی

قانون اساسی سال ۱۹۸۸ سن رأی‌دهی را کاهش داد، مطابق این قانون افراد ۱۶ و ۱۷ساله در صورت تمایل می‌توانند رأی بدهند. رأی‌دهی توسط افراد بی‌سواد و کسانی که بیش از ۷۰ سال سن دارند هم اختیاری است. با این‌حال ثبت‌نام در انتخابات و رأی‌دهی برای تمام شهروندان با سواد که بین ۱۸ تا ۷۰ سال سن دارند جنبه اجباری دارد.

مجرمان

در برزیل زندانیان از حق رأی محرومند.

چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

برزیلی‌ها می‌توانند در انتخابات ریاست‌جمهوری، انتخابات کنگره، انتخابات ایالتی و نیز انتخابات شهرداری‌ها رأی بدهند. رئیس‌جمهور، فرمانداران و شهرداران برای

انتخاب شدن باید اکثریت مطلق آرا را از آن خود سازند. اگر هیچ کاندیدایی نتواند اکثریت مطلق آرا را در مرحله نخست از آن خود کند یک مرحله دوم برگزار می‌شود که در آن دو کاندیدایی که در مرحله اول بیشترین آرا را به دست آورده‌اند با هم به رقابت می‌پردازند. رئیس‌جمهور، فرمانداران و شهرداران هر کدام یک معاون اول دارند که به همراه خودشان انتخاب می‌شود. سناتورها برای انتخاب شدن باید اکثریت نسبی آرا را به دست آورند.

برگزاری انتخابات

دادگاه عالی انتخابات مسئول برگزاری انتخابات ریاست‌جمهوری، مجالس سنا و نمایندگان و ادارات ایالتی و محلی می‌باشد. این دادگاه یک نهاد مستقل است که ۷ عضو دارد. ۵ نفر از این ۷ تن از طریق انتخابات برگزیده می‌شوند، ۳ نفر از ۵ نفر قضاتی هستند که از میان قضات دادگاه عالی انتخاب می‌شوند و ۲ نفر دیگر قضاتی هستند که از میان قضات دادگاه عالی عدالت برگزیده می‌شوند. ۲ عضو دیگر این دادگاه توسط رئیس‌جمهور منصوب می‌شوند. براساس قانون اساسی، هر ایالت یک دادگاه فدرال انتخابات دارد. این دادگاه همراه با دادگاه‌های منطقه‌ای انتخابات، قضات و شوراهای انتخاباتی مسئول پیاده کردن قانون انتخابات برزیل هستند. وظایف قضات و دادگاه‌های انتخاباتی عبارت است از ثبت‌نام از احزاب سیاسی و کنترل درآمدهای آنها، تعیین زمان انتخابات و تعقیب و قضاوت در مورد جرائم انتخاباتی.

رای‌دهی

در برزیل رای‌دهی جنبه اجباری دارد. آن دسته از شهروندان برزیل که می‌خواهند از رای‌دهی معاف شوند باید اقدام به پرکردن یک فرم «معافیت انتخاباتی» نموده و آن را به قاضی انتخاباتی منطقه خود تسلیم نمایند. چنانچه کسی به سن ۱۸ سالگی برسد، ولی برای رای‌دهی ثبت‌نام نکند جریمه می‌شود، وی همچنین مشمول مجازات‌های دیگری همچون عدم اعطای گذرنامه یا کارت شناسایی یا عدم امکان ثبت‌نام در دانشگاه‌های دولتی خواهد شد. روز انتخابات یک تعطیل ملی است.

شیوه رای‌دهی در طول زمان تغییر یافته است. تا سال ۱۹۶۶ برای هر انتخاباتی برگه‌های رای‌دهی متفاوتی به کار گرفته می‌شد، رای‌دهندگان این برگه‌ها را داخل پاکت مخصوصی قرار می‌دادند و سپس آن را به داخل صندوق رای می‌انداختند. اما در سال ۱۹۶۶ برای تمامی انتخابات‌ها یک برگه رای‌دهی واحد به کار گرفته شد.

در سال ۱۹۸۷ دادگاه عالی انتخابات مبادرت به ایجاد یک پایگاه اطلاعاتی متمرکز از رای‌دهندگان ثبت‌نام کرده نمود تا بدین وسیله رای‌دهندگانی که چند بار ثبت‌نام کرده‌اند شناسایی شوند و نیز سایر نواقص مربوط به ثبت‌نام از رای‌دهندگان برطرف گردد. در سال‌های ۱۹۹۳ و ۱۹۹۴، شبکه‌ای با هدف برقراری ارتباط با دادگاه‌های انتخاباتی منطقه‌ای و ایجاد امکان تبادل اطلاعات بین آنها و به‌روزرسانی پایگاه متمرکز ثبت‌نام از رای‌دهندگان ایجاد شد.

طرح ایجاد یک سیستم رای‌دهی الکترونیک در سال‌های ۱۹۹۴ به تصویب رسید و در انتخابات سال ۱۹۹۶ حدود ۳۰ درصد رای‌دهندگان رأی خود را از طریق الکترونیک دادند.

مقررات انتخابات مقررات سیاسی و مالی مربوط به رأی‌دهی

- درآمد احزاب

سقف درآمد احزاب، محدودیت‌های اعمال شده بر منابع درآمد احزاب و مقررات مربوط به افشای درآمدها؛ در برزیل سقف خاصی برای میزان پولی که یک حزب می‌تواند به‌عنوان کمک دریافت کند در نظر گرفته شده است، این سقف خاص به مرور زمان تغییر می‌کند. در برزیل همچنین اعطای کمک‌های مالی ازسوی خارجی‌ها و شرکت‌های تجاری و نیز پیمانکاران دولتی و اتحادیه‌های تجاری به احزاب سیاسی ممنوع است.

مطابق قانون، هم کسانی که کمک‌های مالی می‌کنند و هم احزاب سیاسی که این کمک‌ها را دریافت می‌کنند موظفند میزان کمک‌های صورت گرفته و دریافت شده را افشا کنند.

- هزینه‌های حزبی

سقف هزینه‌های حزبی و مقررات مربوط به افشای آنها؛ میزان هزینه‌های انتخاباتی احزاب سیاسی براساس قانون مشخص شده است، اما مقررات خاصی در رابطه با افشای عمومی این هزینه‌ها وجود ندارد.

- کمک‌های مالی مستقیم و غیرمستقیم دولتی

احزاب برای امور جاری خود و نیز هزینه رقابت‌های انتخاباتی کمک‌های مالی دولتی دریافت می‌کنند. این نوع کمک‌ها براساس عملکرد احزاب در انتخابات‌های قبلی بین

آنها توزیع می‌شود. کمک‌های غیرمستقیم دولتی نظیر دسترسی رایگان به رسانه‌ها و بهره‌مندی از تخفیف‌های مالیاتی ویژه نیز در اختیارات احزاب سیاسی قرار می‌گیرد.

میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات

میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات پارلمانی برزیل طی یک دهه گذشته کاهش یافته است.

منبع و مأخذ

-Vassia Gueorguieva, Rita Simon, Voting and Election: The World Over Lexigton Books, 2009, United Kinugdom.

شناسنامه گزارش

شماره مسلسل: ۱۰۳۵۴

عنوان گزارش: فرآیند انتخابات و رأی‌گیری در کشورهای مختلف (۳) (آفریقای جنوبی، مجارستان، روسیه و برزیل)

نام دفتر: مطالعات سیاسی (گروه سیاست داخلی)

مترجم: ابوذر رفیعی قهساره

ناظر علمی: ابوذر گوهری مقدم

متقاضی: معاونت پژوهشی

سرپرستار: حسین صدری‌نیا

واژه‌های کلیدی: _____

تاریخ انتشار: ۱۳۸۹/۵/۱۹